

Tytuł rozprawy doktorskiej: “The Effect of Expected Demand on Employment in the United States”

Celem niniejszej rozprawy doktorskiej jest określenie wpływu oczekiwanego popytu na łączne zatrudnienie w Stanach Zjednoczonych (USA) w okresie od I kw. 1948 r. do III kw. 2023 r. Zależność tę poddano badaniu za pomocą analizy jakościowej i ilościowej.

Praca opiera się przede wszystkim na teorii oczekiwań i keynesowskiej teorii ekonomii, uwzględniając w szczególności prace Lucasa, Mutha i Sargenta na temat teorii oczekiwań; oraz prace Keynesa na temat bezrobocia i efektywnego popytu. Wyniki analizy empirycznej wskazują, że oczekiwania ekonomiczne mają istotny wpływ na zagregowane zatrudnienie.

Problem badawczy ujęto w następujący sposób: „Jakie są determinanty zmian w zagregowanym zatrudnieniu w Stanach Zjednoczonych Ameryki (USA)?” Jest to ważny temat badawczy, ponieważ znaczny wzrost bezrobocia może mieć głęboki wpływ nie tylko na samych bezrobotnych, ale na całe społeczeństwo. Gdy bezrobocie istotnie wzrasta, pogarsza się poziom zdrowia publicznego, wzrasta przestępczość, wzrasta liczba samobójstw, a dochody publiczne maleją. Rząd zostaje wówczas postawiony w sytuacji nie do pozazdroszczenia: musi stawić czoła zwiększonemu zapotrzebowaniu na usługi publiczne dokładnie w czasie, gdy dochody publiczne spadają.

Hipotezę badawczą sformułowano w sposób następujący: „Firmy zwiększają i zmniejszają zatrudnienie w odpowiedzi na zmiany w oczekiwanym popycie”. W rozprawie zastosowano dwa wskaźniki oczekiwanego popytu: inwestycje w środki trwałe oraz wydatki na konsumpcję osobistą.

Przegląd literatury wykorzystano do zidentyfikowania konkretnych zmiennych, które według ekonomistów pracy mają znaczący wpływ na zatrudnienie. Przegląd literatury wskazuje na dwie główne luki badawcze w badaniu zagregowanego zatrudnienia w USA. Luki te to brak opracowań na temat wpływu oczekiwanego popytu na zagregowane zatrudnienie; oraz fakt, że prace dotyczące oczekiwanego popytu i zagregowanego zatrudnienia nie zostały zaktualizowane w celu uwzględnienia skutków gospodarczych Covid-19, który rozpoczął się jesienią 2019 r.

Autor uzupełnia te luki badawcze, składając rozprawę na temat oczekiwanego popytu i zagregowanego zatrudnienia; oraz poprzez uwzględnienie danych za okres od I kw. 1948 r. do III kw. 2023 r., uwzględniając w ten sposób gospodarcze skutki pandemii Covid-19.

W wyniku restrykcji związanych z pandemią Covid, zatrudnienie cywilne spadło o dwadzieścia dwa miliony miejsc pracy od lutego 2020 r. do kwietnia 2020 r. Rząd USA wydał wówczas około 5 bilionów dolarów na pomoc przedsiębiorstwom, osobom fizycznym i samorządom lokalnym. W wyniku programów pomocowych zatrudnienie ogółem wzrosło z 130,4 mln w kwietniu 2020 r. do 156,9 mln w grudniu 2023 r.

Programy pomocowe zwiększyły dochód rozporządzalny, zwiększając w ten sposób konsumpcję osobistą. Polityka fiskalna wpłynęła więc na oczekiwania mierzone konsumpcją indywidualną i inwestycjami w środki trwałe. Wzrost spożycia indywidualnego podniósł oczekiwania przedsiębiorców i spowodował wzrost nakładów na środki trwałe, co zwiększyło zatrudnienie.

Wyniki empiryczne potwierdzają postawioną hipotezę. W rozprawie zaprezentowano łącznie szesnaście modeli. Każdy z tych modeli wskazuje, że dwa wskaźniki oczekiwanego popytu mają istotny wpływ na zatrudnienie (prawdopodobieństwo testowe wyniosło w każdym modelu poniżej 5%).

Wykorzystane modele krótkookresowe obejmowały modele z rodziny OLS, WLS i ARCH. Do oszacowania efektów długoterminowych wykorzystano model ułamkowej integracji GARCH (FIGARCH). W modelu FIGARCH oszacowano, że dwa oczekiwane wskaźniki zastępcze popytu odpowiadały za ponad 41% średniej zmiany zatrudnienia w trakcie tego badania.